సుడిగుండం

— విజయ —

బొంబాయి జి. టి. లో దిగాను. మధ్యాహ్నం ఒంటిగంటయింది. కూలీచేత సామాను దింపించి శర్మకోసం కాచుకుని నిల్చున్నాను. ఇక రాడేమో అనుకుంటూ వుండగా కన్పించాడు.

వాడి నడక మారలేదు...కాని మనిషిలో ఎంతో బేధం అగుపించింది. ముఖం ముద్దబారి, ఎర్రబడింది. జుత్తు పొట్టిగా కత్తిరించి, పైకి లేచి వుండి సన్నటి గొట్టాంలాంటి పంట్లాం వేశాడు. కాళ్ళకి మాంచి స్టైలిష్ బూట్లు తొడిగాడు. ఇద్దరం బయటికి బయల్దేరాం.

"ఏరా, ఆలశ్యమయిందేం?" అన్నాను బయటికి చేరి. మాట్లాడకుండా టాక్సీ దగ్గరకు తీసుకుపోయాడు. చూచాను. అందులో ఎవరో — యువతి కూర్చునివుంది.

"ఎవరో వున్నట్టున్నారు" అన్నాను ఆగి.

"ఎక్కరా బాబూ, మనదే టాక్సీ" అన్నాడు.

సామాన్లు డిక్కీలో వుంచాను. ముందు సీట్లో కూర్చున్నాడు వాడు. నేనూ, ఆ యువతీ వెనకాల కూర్చున్నాం...కారు, ఎవరూ ఏమీ చెప్పకుండానే ముందుకు లంఘించింది

"ఆఁ. దిసీజ్ మిస్ వీణ — మిస్టర్ మధు..."అని పరిచయం చేశాడు. కరకమలాలు నాజూగ్గా జోడించి మధురంగా 'నమస్తే' అంది.

అక్కడ్నుంచి మతుంగా చేరేదాకా ఎవరమూ మాట్లాడలేదు. కింగ్స్ సర్కిల్ వద్ద టాక్సీ ఆగింది. 'మిస్ వీణ' దిగింది శర్మకూడా దిగి ఏదో మాట్లాడాడు. వాళ్ల అభినయం చూచినా అర్థంకాలేదు ఏమిటో. ఆఖరికి ఆవిడ పోతూపోతూ వెనుతిరిగి నాకో నమస్కారం, నవ్వుల మెరపూ బహూకరించి చక్కాపోయింది. టాక్సీ బయలుదేరింది.

"ఎవర్రా ఆవిడ?" అన్నాను వుండబట్టలేక.

"బాగుంది కదూ?" అన్నాడు సిగరెట్టు వెలిగించి, నాకోటి అందిస్తూ.

"నాకు అలవాటులేదు...ఎవరసలు?" అన్నాను సిగరెట్టు వద్దని. పొగ వూదాడు గుప్పున...కాస్సేపు మాట్లాళ్ళేదు.

"మా కంపెనీలో స్టెనో...ప్రస్తుతం మన గర్ల్ ఫ్రెండ్..." అన్నాడు.

"అంతే ?'' అన్నాను...నవ్వాడు. ఆ నవ్వు వెనక అసహజమైన, వికృతమైన విశేషం ఏమిటో కన్పించింది. అంతకుముం దెప్పుడూ వాడి నవ్వు నాకు అలా అనిపించలేదు.

"ఒరేయ్...చాలా వుందిరా...... ముందు ఇల్లు చేరనీ..." అన్నాడు.

సమోన్‌లో ఇల్లు. గదిలోకి పోయాం...చాలా అందంగా అలంకరింపబడివుంది. గోడలకు రంగురంగుల కాలెండర్లున్నాయి. సోఫాలూ, టేబిలూ, పంకా, ఫిలిప్స్ కాబోలు - టేబిలు ట్రాన్సిస్టరూ వున్నాయి.

"అవతలవేపు మరో గది వుంది... అదే నా బెడ్ రూం...వెనక స్నానాల గది వగైరా...ఎలావుంది?" అన్నాడు..

"ఎంత ధారపోస్తున్నావు?" అన్నాను. నవ్వాడు.

"రెండు వందలు...ఏం?" అన్నాడు సిగరెట్టు వెలిగించి, మళ్ళీ.

"మరేంలేదు...నా జీత మంత..." అన్నాను. మళ్ళీ నవ్వాడు,

స్నానం కానిచ్చి, బయటికి వెళ్ళి భోంచేశాము ఇద్దరం.

"నువ్వు నేరుగా రూముకు పో... నేను ఆఫీసులో కనబడి వస్తాను. సాయంత్రం అలా పోదాం..."అన్నాడు, కన్ను గీటి.

"అదెందుకూ ?'' అన్నాను.

"చెప్తానులే..." అన్నాడు. టాక్సీ పిలిచి అందులో వెళ్ళిపోయాడు.

నేను రూముకుపోయి పడుకున్నాను. ఆలోచనలు అలల్లాగా రాసాగాయి...

ఎంత మెత్తగా, ముభావంగా, భయం భయంగా వుండేవాడు — కాని, ఇప్పుడు? పీణట ! వాడి వైఖరిచూస్తే పెద్ద కథ లాగే కన్పించింది.

ఆ రోజుల్లో వీడూ, వీడి బాధ చూడలేక చచ్చేవాడిని...వాసూ, వాణి, శర్మ, నేనూ, అంతా ఒక గ్రూపుగా వుండే వాళ్ళం. వాసూ, వాణీ పెండ్లి చేసుకుంటా

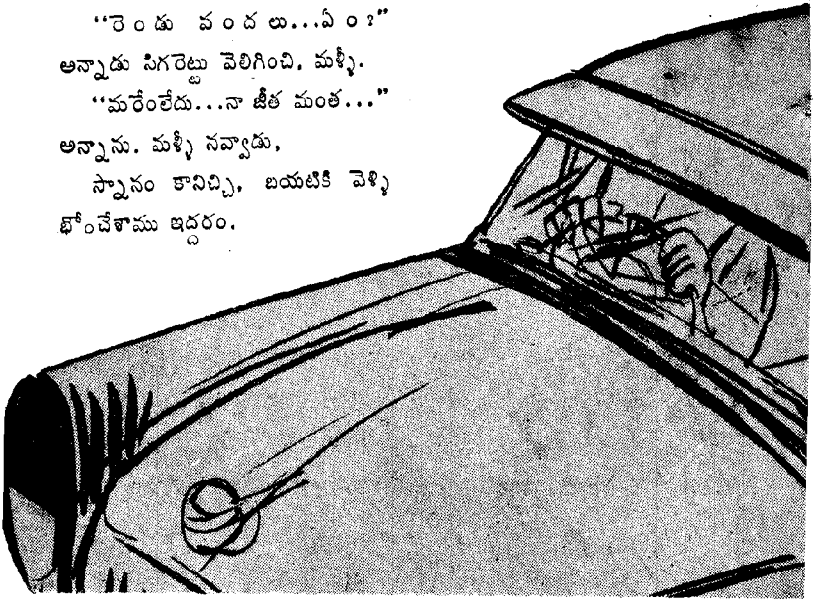

రని అందరం అనుకుంటూ వుండే వాళ్ళం...శర్మ మాట్లాడటమే రానట్టు వుండేవాడు. వాడిలో రగిలే మధన నాకు అర్థమయింది. వాసుకీ,వాణికీ తెలుసు... కాని వెలిబుచ్చేవారు కాదు...

విధివేసిన చదరంగపు ఎత్తుల్లోపడి విడిపోయాం అందరం...వాణి పూనాలో వుద్యోగంలో చేరింది. శర్మ బొంబాయిలో ఏదో కంపెనీలో చేరాడు......వాసు హైద్రాబాదులో లెక్చరర్‌గా చేరాడు. నేను మావూర్లో...

ఇది జరిగి మూడేళ్ళయింది.....పరిస్థితులన్నీ మారిపోయాయి...ఆ తర్వాత శర్మను చూడడం ఇదే మొదటిసారి.

సాయంత్రం అయిదున్నర, ఆరుకు ఇద్దరం టాక్సీలో మెరైన్ డ్రైవ్ పోయాం. చైనీస్ రెస్టారెంట్‌కు తీసుకుపోయాడు నన్ను. ఏదో సంజసాగాను.

"ఏమిట్రా సంగతులు ?" అన్నాడు మధ్యలో.

"నేనడగాలిరా నిన్ను....ఏమిటి సంగతి ? నీకు జీత మెంత ? నీ వుద్యోగం ఎలా వుంది ? ఈ అమ్మాయి గొడవేమిటి ?" అన్నాను.

"వుందరా బాబు ! ఒహటొహటిగా చెప్తాను...విను — సంగతి ఏమీలేదు... జీతం ఆరువందలు. సేల్సు డివిజన్ నాది...త్వరలో మూడు సున్నాల

వుద్యోగం అవుతుంది...ఆ అమ్మాయి ఒకానొక స్టెనో...తెలుగు వచ్చు. కొంచం...ప్రస్తుతం మన ఆదరణలో వుంది...చాలా ?" అన్నాడు.

"అదేమిటి ? పెండ్లి చేసుకుంటున్నావా ?" అన్నాను.

"నీ మొహం ! పెళ్ళికాదు – ప్లే – ప్లే – అంతే – " అన్నాడు.

తల వంచుకున్నాను... ఇద్దరం మాట్లాళ్ళేదు చాలా సేపు.

"కోపం వచ్చిందిరా ?" అన్నాడు నాకేసి చూసి తర్వాత.

తలెత్తి చూచాను.

ఆ ఎర్రబడ్డ కండ్ల వెనుక, ముద్ద బారిన ముతకముఖంక్రింద ఇంకా కొంచం మిగిలిన నా పూర్వమిత్రుడు శర్మ చూచాయగా, శిథిలావస్థలో కన్పించాడు...కాలం పూసిన మసిలోంచి వాడి మనసూ, మాటలూ అస్పష్టంగా కన్పించాయి. విన్పించాయి. నేను మాటలు రాక, గుటక వేశాను.

"జాలి వేస్తోంది కదూ ? నిజమే..." అన్నాడు. సిగరెట్టు వెలిగించి పొగ వదలసాగాడు నెమ్మదిగా...

"నిన్నో సంగతి అడగదల్చుకున్నాను." అన్నాను.

"ఏమిటి ? అడుగు –" అన్నాడు.

"వాణీ జ్ఞాపకం వుందా ?" అన్నాను.

తలవంచుకున్నాడు. తలూపాడుఅలాగే..

"పూనాలో వుందిరా..." అన్నాను.

తలూపాడు.

"తెలుసు...ఏదో రిసర్చి చేస్తోందట కదూ..." అన్నాడు. ఆ మాటలు చాలా సహజంగా, తనకేం సంబంధం లేనట్లు అనబోయి, విఫలుడుకాగా, కృత్రిమంగా విన్పించాయి...

"అవును – వాసుకూడా హైద్రబాదులోనే రిసర్చి చేస్తున్నాడు –" అన్నాను

"అవును – విన్నాను." అన్నాడు కొంచెం ధైర్యం, ముందటి ధీమా డాబూ, దర్పం తెచ్చుకున్నాడు.

"పూర్ ఫెలో – వట్టి పిరికివాడు – అన్నాడు హేళనగా.

"మరి నీవు ?" అన్నాను. నాకేసి చూచాడు.

"నాకేం ? హాయిగా వున్నాను నాకేంకావాలి? వుద్యోగం, దర్జా, డబ్బూ హోదా – ఇంకా ఏం కావాలా ? అన్నాడు. వాడి మాటల్లో సవాలు నన్ను తాకింది...

"మనశ్శాంతి" అన్నాను.

క్షణకాలం స్థంభించి నిలిచిపోయాడు వెంటనే తేరుకున్నాడు.

"వేదాంతం మాట్లాడకు...అదంతా వట్టి నాటకం...నన్ను భయపెట్టకు !" అన్నాడు.

"నేను ఎందుకు భయపెట్టాలి !... నిన్ను చూచి నీవే జడుసుకుంటున్నావు– నీవు ఏమీ మారలేదు...నీవు ఎప్పటి పిరికి శర్మవే – పైగా ఇప్పుడీ కృత్రిమ దర్పం సృష్టించుకుని కాకి నెమలి

ఫింఛం పెట్టుకున్నట్లు తిరుగుతున్నావు.. అసహజత్వం పూసుకుని మరింతగా నీ నిజరూపం తెల్పుకుంటున్నావు.'' అన్నాను. అడ్డంగా తలూపాడు.

''పొరపడుతున్నావు మధూ – నీ కర్థంకాదు –" అన్నాడు.

"నాకంతా తెలుసు – ఒక ప్రశ్న అడుగుతాను : ఈ వీణ ఒక్కతేనా, ఇంకా ఎవరయినా వున్నారా గర్ల్ ఫ్రెండ్స్ ?'' అన్నాను. నా వేపు చూచాడు – మొట్టమొదటిసారిగా వాడి ముఖంలో కోపం కన్పించింది.

"ఏం ? తప్పా ?'' అన్నాడు.

"నేను నిన్నర్థం చేసుకోలేదన్నావు : నిన్ను చూడగానే నీ విషయం అర్థం చేసుకున్నాను – వాణి నిన్ను తిరస్కరించింది – అందుకని ఆమెమీద తీర్చుకోలేని కసిని, కోపాన్ని, ద్వేషాన్ని, ఇలా వీళ్ళమీద తీర్చుకుంటున్నావు : వాణీని నీవు ఏమీ చేయలేవు కనుక, అసహాయులయిన ఈ అబలల్ని ఏడిపిస్తున్నావు : వీళ్ళు నీ చేతుల్లో కీలుబొమ్మలు – అవునా ?'' అన్నాను.

''అవును – నా ఇష్టం వచ్చినట్లు చేస్తాను నేను – వాళ్ళు – నా క్రింది వుద్యోగులు – నే రమ్మంటే వస్తారు – ఏం చేయమంటే అది చేస్తారు – ఏదయినా – ఏదయినా సరే చేస్తారు – ఒక్క ఇంక్రిమెంటు కోసం – మరో పాతిక రూపాయిలు ఎక్కువ ఇస్తారని ఆశ : నా మాట వాళ్ళకి దైవవాక్కు – అన్నాడు – దాదాపు అరిచాడు.

"మరి ఇదంతా ఏమిటి ? మనస్తత్వ శాస్త్రం చదువుకోలేదు నేను – కాని, ఇదంతా పిరికితనం కాక మరేమిటి ? ధైర్యమూ, అర్హతా వుంటే పోయి అడగరాదూ ?" అన్నాను అంతకన్నా కోపంగా. హోటల్లో మాతోపాటు ప్రక్కన వున్న కొంతమంది మా వేపు ఎగాదిగా చూడ్డంతో ఇద్దరం వాదన ఆపేయాల్సి వచ్చింది.

ఇద్దరం రూము చేరుకునేసరికి తొమ్మిదయింది. నేను నేరుగా పోయి సోఫామీద పడుకున్నాను. శర్మ చాలా సేపు పచార్లుచేస్తూ గడిపాడు. సిగరెట్లు వరసగా పీల్చిపారేయసాగాడు. తర్వాత లోపల్నుంచి ఏదో వాసన వచ్చింది... పోయి చూచాను.

శర్మ పడకమీద కూర్చుని వున్నాడు. వాడి చేతులో చిన్న గ్లాసులో ఎర్రటి ద్రావకం వుంది, ప్రక్కన టేబిలుమీద పొడుగాటి సీసాలో వున్న అదేరంగు ద్రావకం బల్బు వెలుగులో మెరిసింది... పల్చటి నెత్తుటి రంగు...

"శర్మా, ఏమిట్రా ఇదంతా ?'' అన్నాను. జవాబులేదు. దగ్గరికిపోయాను. నెమ్మదిగా పక్కనచేరి వాడి చేతుల్లో గ్లాసు తీసుకోబోయాను – విసురుగా లాక్కున్నాడు – అందులో ద్రావకం

వొలికి, క్రింద పోయింది. గుప్పుమంది ద్రాక్షాసవం —

"తెలిసి తెలిసి ఎందుకు చెడిపోవాలని ప్రయత్నిస్తావు ?" అన్నాను. విన్నట్లు కూర్చున్నాడు.

"ఇదంతా మానేయి శర్మా ; నీ మంచి కోరి చెప్తున్నాను" అన్నాను.

"లాభంలేదురా...అంతా అయి పోయింది. మొదట బాధ మర్చిపోట్టానికి మొదలెట్టాను — ఇప్పుడు ఇక నన్ను వదలదీ శని — నాకు తెలుసు —" అన్నాడు బాధగా.

"ప్రయత్నించు శర్మా ; అనుకుని సాధించలేం దేదీ లేదు ప్రపంచంలో ! ప్రయత్నించు, నిన్ను నీవు రక్షించుకో— మనస్థైర్యం తెచ్చుకో" అన్నాను. తలూపాడు.

"నిజమే ! — కాని, ఎవరి కోసం ? ఎవరున్నారని ?"

ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పలేక పోయాను. ఆఖరికి అన్నాను.

"నీకోసంరా — నీ కోసం — మా అందరి కోసం — "

"థాంక్స్ — ఇదలాపోనీ......ఈ విధంగా నయినా నన్ను మరిచిపోనీ —" అన్నాడు పడకమీదికి వొరుగుతూ —

ఆరోజు ఇంటర్వ్యూ,కాగానే మరుసటి రోజు బయలుదేరాను మళ్ళీ. స్టేషనుకు పోయే దార్లో శర్మ మాట్లాడ లేదు. పూనాదాకా దక్కన్ క్వీన్‌లో పోవాలి... శర్మ నా ప్రక్కనే కూర్చున్నాడు రైలు కదిలే సమయం వరకూ.

"పెండ్లిచేసుకో శర్మా......" అన్నాను రైలుకదలబోయే ముందు. పెదిమ విరిచి అడ్డంగా తలూపాడు.

"మరో నిర్భాగ్యురాల్ని ఎందుకు తయారు చేయటం !" అన్నాడు.

"కాదు...నిజంగా చెబుతున్నాను." అన్నాను.

తలూపాడు.

"ఈ అలవాట్లు మానుకోడానికి ప్రయత్నించు" అన్నాను. మళ్ళీ తలూపాడు. రైలు కదిలింది. షేక్‌హాండ్ చేశాడు శర్మ.

"వుంటానురా...జాబు వ్రాయి" అన్నాడు రైలుతో నడుస్తూ. జాలివేసింది వాడ్ని చూచి. రైలు వేగం హెచ్చించింది. దూరంగా అచేతనంగా నిలబడి పోయిన శర్మ కన్పించాడు —

పూనా స్టేషనులో నన్ను రిసీవ్ చేసుకుంది వాణి...అదే ఆకారం...ఇంకా ఎర్రబడింది...నిర్లక్ష్యం, మొండితనం కన్పించాయి ఆమె ముఖంలో...

టాక్సీలో బయలుదేరాము...దక్కన్ జింఖానాకు. "నీ రూములోనేనా నాకు బస ?" అన్నాను...తలూపింది...

"భయపడకు...నేనంతగా మారి పోలేదులే..." అంది...

"స్టేషను దగ్గర నీతో మాట్లాడిన వాడెవడు ?" అన్నాను.

ప్రొద్దున్నే లేచేసరికి కాఫీతో తయారయింది వాణి. రాత్రి ఎంత నిస్సహాయంగా అవుపించిందో అంత బెట్టుగా, అంత మొండిగా నిల్చునివుంది...

"రాత్రి నిన్ను నేనేం చేయలేదు కదా ?'' అంది నవ్వి.

"మరేం ఫరవాలేదు...నేను అంత భీరువునికాదు—వాసులాగా" అన్నాను..

క్షణంపాటు తెల్లబోయింది. మరుక్షణంలో మళ్ళీ అదే మొండితనం, నిర్లక్ష్యం నిల్చాయి ముఖంమీద...

"కాఫీ ఎలావుంది ?" అంది నా ప్రక్కనే కూర్చుని.

"నీ వడగ దల్చుకుంది అదికాదుగా.. ఏమిటి సంగతి ?" అన్నాను. జడను తమాషాగా—కారక్టరిస్టిక్‌గా—వక్షం మీదినుంచి వెనక్కు విసిరేసింది...కళ్ళల్లో నక్షత్రాలు మెరిశాయి...

"నేనూ హైద్రాబాదు రానా ?" అంది చిలిపిగా...

"వాసును బ్రతకనీవా ?" అన్నాను..

"నేనేం చేశాను ? ఏదో తేల్చుకుందామని..." అంది...ముఖం గంభీరంగా, పెట్టి, కళ్ళు నేలకుదించి మ్లానంగా సాగింది...

"మా వూర్లో అందరికీ తెలుసు—మా క్లాస్ మేట్సందరూ ఎరుగుదురు... మరేం చేయమంటావు ? నన్ను అందర్లో అవమానం చేయటంకాదా? ఇప్పుడు తను నన్ను మరిచిపోయి, వుత్తరాలు మానేసి, గప్‌చిప్‌గా నేను నిస్సహాయుడ్ని; నన్ను మర్చిపో అంటే నాగతేంకావాలి ?"

"నిజంగానే నీవు అడగదల్చుకున్నావా ?" అన్నాను.

"ఏం ? తప్పా ? నేను ఆడదాన్ని... అంతత్వరగా మీలాగా మర్చిపోలేను... అతనిలాగా వాళ్ళపిన్ని చూస్తుదనో, వాళ్ళ మేనకోడలు ఏడుస్తుందనో వుత్తరాలు చింపిపారేయలేను... జీవితంలో మొదటిసారి ప్రేమలో

పడ్డాను...ఆ మధురక్షణాల్ని, చెయిజారి పోయినాసరే దాచుకోదల్చుకున్నాను" అంది...

"అందువల్ల నీ కేమయినా లాభం వుంటుందా ?"

''ఏమో! చింపేసింతర్వాత మరేం మిగలవుకదా! అప్పుడప్పుడూ అవిచూచుకుని జారిపోయిన వసంతం మళ్ళీ జ్ఞప్తికి తెచ్చుకుంటాను...ఆ రోజు సెలవుపెట్టి ఆలోచిస్తూ,ఏడుస్తూ కూర్చుంటాను...!"

"మరి నీకు ధైర్యం చెప్పటానికి ఎవరో ఒకరు కావాలిగా ?''

"మరేం పర్వాలేదు...నిన్న నిన్ను చూచింతర్వాత అలా ప్రవర్తించాను... నీవు అందరిలాంటి వాడివి కాదుగా ."

"థాంక్స్''...నవ్వింది...అదే గల గలమని సెలయేరు పారినట్లు నవ్వు... పండుటాకులమీద ప్రియురాలి పాదాల చప్పుడు...

"నీ నవ్వు టేప్ రికార్డ్‌చేసి వాసుకి విన్పిస్తే ?'' అన్నాను...

"క్షణంలో ఇక్కడికిరాడూ? అయినా ఏమోలే!''అంది. క్షణంలో చిలిపితనం... మరుక్షణంలో నిరాశ, ఆవేదన ...

సాయంత్రం పూనా హైద్రాబాదు కంపార్టుమెంట్లో కూర్చున్నాను...ఇంకా మద్రాసు ఎక్స్‌ప్రెస్ రాలేదు...

కాఫీ త్రాగాము...

"వాణీ, శర్మను పెండ్లిచేసుకో... వాడూ బాగుపడతాడు" అన్నాను...

"వాడా! బ్రూట్ - డ్రంకర్డ్...'' అంది కోపంగా... "వాసులాగా పిరికి వాడుకాదు... నీవు దార్లో పెట్టగలవు వాడ్ని... స్వతహాగా మంచివాడు అసలు'' అన్నాను.

''నీవెంత పొగడినా సరే, నేను ఆ బ్రూట్‌ని మరిచిపోయాను. మరి మాటాడకు అతన్నిగూర్చి - ప్లీజ్'' అంది.

''సరే" అన్నాను.

"మరి నీ పప్పుకూడు ఎప్పుడో" అంది వెంటనే, అంతా అప్పుడే మర్చిపోయినట్లు. క్షణంలో ఎంత భేదం!

"ఆలోచిస్తున్నాను - మంచి అమ్మాయినిచూచి, కట్నం అదీ...''

''కట్నం! అదీకూడానా !" అంది నవ్వుతూ...

"ఏం మరి ? అందగాడు, రచయిత, స్పోర్ట్స్‌మన్, పెద్ద సైంటిస్టు ఇన్నీ అయిన నాలాంటివాడికి మార్కెట్‌లో ఎంత డిమాండో తెలుసా ?'' అన్నాను.

రైలు కదలేసరికి ఆంత నిర్లక్ష్యమూ, ధీమా కరిగిపోయాయి. మళ్ళీ అబల, నిస్సహాయ, విహ్వల అయిపోయింది.

"మధూ, నీవు సెల్టు కావాలని కోరుకుంటున్నాను - నీ వుంటే నాకు ఎంతో అండగా వుంటావు... ప్రతి ఆది వారం నీవు బొంబాయినుంచి రావచ్చు.."

"అవునవును - పూరికే టిక్కట్లి స్తారట నీకోసం !'' అన్నాను.

"నమ్ము మధూ - నీవు పోతుంటే

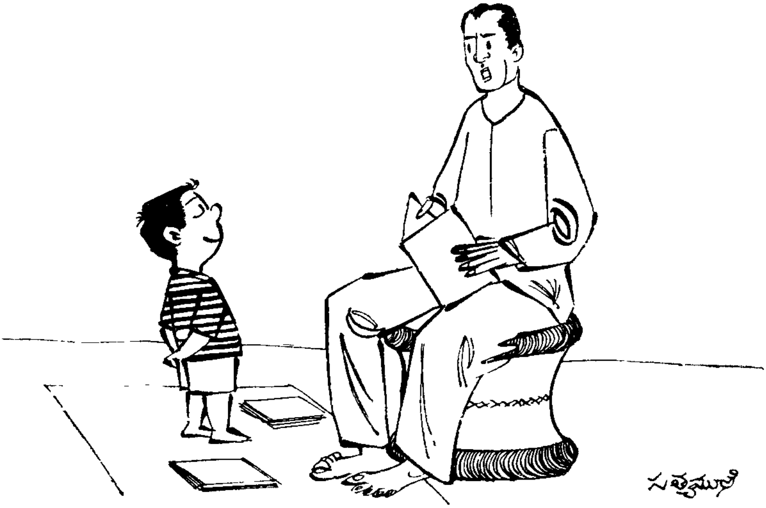

"జాన్‌సన్ 1767 లో పుట్టేడు. 1776 లో ఏమయిందో తెలుసా?"
''జాన్‌సన్‌కి 9 ఏళ్ళు నిండేయండి.''

ఎలాగో వుంది – మళ్ళీ నిన్నెప్పుడో చూచేది!" అంది. కండ్లలోనీరుపైకి రాకుండా విశ్వప్రయత్నం చేసింది. రైలు కదిలింది.

"వాసు ఎలావున్నాడో వ్రాయి..." అంది హీనస్వరంతో.

''నీకెందుకు – వాడ్ని అడిగేస్తాను...'' అన్నాను...

తలూపింది...జాలివేసింది చూస్తే...

''వుంటానుమధూ – మర్చిపోకు – వీలు చూచుకుని వచ్చేయి మరోసారి – లేకపోతే ఎప్పుడో పేపర్లోచదువుతావు!" అంది రైలువేగం హెచ్చించి, వాణి నుంచి నన్నుతీసుకెళ్ళింది ... దూరంగా లీలగా కన్పించింది వాణి – నిలిచిపోయి.

* * *

వాసుకోసం నాంపల్లిలో అరగంట కూర్చున్నాను... వాడు రాలేదు. రిక్షాలో బయలుదేరి అడ్రసు కనుక్కుని నెమ్మదిగా నారాయణగుడాలో ఇల్లు చేరుకున్నాను ఇంట్లో వున్నాడు...''

"ఏమిరా, రాలేదేం స్టేషనుకు?" అన్నాను...

"రారా, రా...లోపలికిరా....మర్చిపోయాను..." అన్నాడు.

"చంపావు...ఇల్లు దొరికేసరికి మీ తాత అవుపించాడు"

"లేదురా.....పేపరొకటి పంపుతున్నాను జర్నల్ ఆఫ్ కెమికల్ ఫిజిక్స్‌కి...దాంతో...మర్చిపోయాను – రా – కాఫీత్రాగి వద్దాంపద" అన్నాడు.

ఇద్దరం బస్సులో తాజ్ మహల్ చేరుకున్నాం. ఇడ్లీ తినసాగాం తీరిగ్గా...

"ఎలా వున్నావురా ?'' అన్నాడు నన్ను చూచి.

"నాసంగతి కేంలే..నీ గొడవేమిటి ?" అన్నాను.

తలవంచుకుని నెమ్మదిగా స్పూనుతో చట్నీ తీసుకుని చప్పరించసాగాడు. కాస్సేపు ఇద్దరం మాట్లాళ్ళేదు.

"వాణి నిన్ను అడగమంది..." అన్నాను వాడివేపేచూస్తూ....తలెత్తి లేదు వాడు. కాని క్షణంపాటు చేయివణికి నట్లు గమనించాను...తర్వాత నెమ్మదిగా నోరువిప్పాడు.

"ఎలా వుందిట ? ఏం ప్రాబ్లెమ్ చేస్తూంది ? మొన్నకాబోలు ఓ పేపరు చూచాను...'డై ఎలక్ట్రిక్స్ ఆఫ్ పోలి మర్స్' అనుకుంటాను" అన్నాడు సాధ్య మయినంత తేలిగ్గా...

"ఒరేయ్ _ నాదగ్గర ఎందుకురా దాస్తావు ?'' అన్నాను.

"దాయటమా ? ఏమిటి ? దేన్ని గురించిరా ?'' అన్నాడు.

"నాకు కోపంతెప్పించకు _ ఒక్కటే మాట అడుగుతాను _ వాణిని నీవు ప్రేమించావా లేదా ? అవునా, కాదా చెప్పు !" తల దించుకున్నాడు. నాకే బాధవేసింది వాణ్ణిచూస్తే.

"తర్వాత మాట్లాడుతానురా...'' అన్నాడు తలవంచుకునే...

మధ్యాహ్నాం లాబరేటరీకి తీసు కెళ్ళాడు...చుట్టూ అంతా ఏవేవో కాగి తాలు, పుస్తకాలు వున్నాయి. ఒక ఆప రేటస్ చూపించాడు.

''ఇది మా కొత్త 'స్కానర్ !' ఎమెర్జెన్సీముందే వచ్చింది... దాంతో చాలా పనిచేయాలి..."

అలా ఏదేదో చెప్పుకుంటూ పోయాడు...జర్మనీలో, జపాన్లో ఎవరో ఏదో చేశారట... దానికి తను ఏదో చేయాలిట... చేత్తో మెరుస్తున్న ఆ యంత్రాన్ని నెమ్మదిగా, ఆప్యాయంగా, మృదువుగా తాకుతూ ఏదేదో చెప్పుకు పోయాడు... అర్థంకాలేదు _ అదింతా వింటూ పోయాను... నా ముందు కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. తన ప్లానులన్నీ చెప్పసాగాడు ... వాళ్ళ ఆసిస్టెంటు డైరెక్టరు రికమెండ్ చేశాడుట అమెరి కాలో ఎక్కడో యూనివర్సిటీకి... ఆఖరున అడిగాను, అంతా విన్నతర్వాత "వాణి సంగతి చెప్పు _" అని. వెంటనే అతనిముఖం మారిపోయింది... నీళ్ళలో కొట్టుకుపోయేవాడు గడ్డిపోచ పట్టు కున్నట్లు కాగితాలు పట్టుకున్నాడు _ వది లేశాడు _ అవి వాడి కేరక్షణా యివ్వ లేదు. లేచిపోయి స్కానర్ దగ్గరనిల్చు న్నాడు. మెయిన్ స్విచ్ వేశాడు. లైట్లు వెలుగసాగాయి... కొంత రంగు వచ్చింది వాడి ముఖంలోకి.

ఒ సంగతి చెప్పాలరా నీకు... అన్నాడు తర్వాత

"ఏమిటి ?" అన్నాను.

"నా పెండ్లి నిశ్చయం అయిపోయింది" అన్నాడు.

నేను అనుకోకపోలేదు ఇలా అవుతుందని.

"మీ మామగారి..." అన్నాను.

"కాదు..." అన్నాడు

"ఎవరు మరి ? ... "

"నీకు తెలియదు... ఆరువేలు కట్నం... అదీ చెప్తున్నాను"

"వాణి నేం చేయదల్చుకున్నావు ?" అన్నాను...

"నే నేమీ చేయలేను - మా వాళ్ళు వప్పుకోలేదు... నాకు అష్ట కష్టాలుపడి చదువు చెప్పించారు నాన్నగారు. వారికి కృతజ్ఞత చూపాలి - అది నా బాధ్యత... ఏదో వుద్రేకంలో, తెలియని వాగ్దానం చేశాను - అది వీలుకాదు - అయినా వాణికి నేను తగను - " అన్నాడు.

"వాణే అడగమంది -" అన్నాను.

"అడగాల్సిందే - కాని, వాణికి తెలుసు నా సమాధానం ఏమిటో - నీకూ తెలుసు - " అన్నాడు.

ఎవరో వచ్చారులోపలికి.

"ఇప్పుడే వస్తానుండు" అని బయటికి పోయాడు.

ఆ రోజు సాయంత్రం హౌరా ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో బయలుదేరాను. నాంపల్లికి వచ్చాడు వాసు...

"ఏం రాయమంటావు వాణికి" అన్నాను...

బాధగా చూచాడు నా వేపు... అంత దాకా ఆపుకున్న ఆవేదన అంతా కన్పించింది స్పష్టంగా వాడి ముఖం మీద "మధూ - నీవు ఒక్కడివే నన్నర్థం చేసుకోవాలి... నే నెవరికన్నా సమాధానం చెప్పగలను - కాని, నీ ప్రశ్నకి చెప్పలేను - నిజాన్ని దాచి అబద్ధం చెప్పలేను నేను - నేను దురదృష్ట వంతుణ్ని అనిమాత్రం నాకు తెలుసు - కాని నేను నిస్సహాయుడ్నిమధూ - నా భవిష్యత్తూ నా జీవితం ఏనాడో నా చేతుల్లోంచి జారి పోయాయి. వాణికి అదే వ్రాయి... జ్ఞాపకం వుంచుకో - " అన్నాడు.

రైలు కదిలిపోయింది... రేపు ప్రొద్దున నేను రాజమండ్రిలో వుంటాను- శర్మ వి. టి. లో సూటుతో తిరుగుతుంటాడు-తన్ను తాను, తెలిసే నాశనం చేసుకుంటూ - వాణి లాబరేటరీలో వుంటుంది, తన్నుతాను మర్చి పోవాలని ప్రయత్నంచేస్తూ - వాసు కౌంటర్ల మధ్య తనూ ఒక యంత్రమై పోతాడు - అందరం అంతే - రోజులుమాత్రం ఇలాగే బాధగా, వంచనతో సాగిపోతూ వుంటాయి. ★